

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2014 roku powód (...)S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od M. T. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 3.849,66 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.297,77 zł od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż pozwany nie wywiązał się z zobowiązań przyjętych w umowie kredytu na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 18 grudnia 2009 r.

Postanowieniem z dnia 13 maja 2014 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi (k. 7).

Na rozprawie z dnia 25 listopada 2014 roku pozwany M. T. oświadczył, iż zgadza się z żądaniem pozwu co do istnienia zobowiązania, podnosząc jednocześnie, iż spełnił świadczenie co do kwoty 1.606, 41 zł na rzecz podmiotu (...)S.A., który zgodnie z twierdzeniem pozwanego przejął na swoją rzecz wierzycelność przysługującą powodowi.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 18 grudnia 2009 r. strony zawarły umowę kredytu na zakup towarów/usług nr (...) w kwocie 4.984,35 zł, gdzie do spełnienia całkowitego świadczenia rozłożonego na raty miało dojść 18 kwietnia 2011 roku (dowód: umowa – k.20-21v, tabela opłat i prowizji dla czynności związanych z obsługą kredytów na zakup towarów i usług - k.24).

W związku z niespłaceniem przez pozwanego w terminie należności wynikających z ww. umowy, powód pismem z dnia 14 grudnia 2012 roku wezwał pozwanego M. T. do uregulowania zaległości w spłacie ww. kredytu w kwocie 3.383,91 zł, zakreślając pozwanemu termin 7 dni od otrzymania przedmiotowego wezwania na spełnienie świadczenia (dowód: k.23).

W dniu 28 lutego 2014 r. powód na podstawie art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. Nr 140 poz. 939 ze zm.) wystawił przeciwko pozwanemu wyciąg z ksiąg banku na kwotę 3.849,66 zł (dowód: k.22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dokumentów lub ich odpisów i kopii, które uznał za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, biorąc pod uwagę fakt, że również strony niniejszego postępowania nie podważały ich wiarygodności.

Ponadto Sąd w zakresie okoliczności relewantnych dla wydania rozstrzygnięcia poczynił ustalenia na podstawie przyznanych albo niezaprzeczonych twierdzeń stron o okolicznościach faktycznych, korzystając z możliwości, jakie stwarza treść przepisów art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne /art. 6 k.c./. Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie, zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne. Zatem przede wszystkim strony powinny wskazać sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń, a ocena przydatności wskazanego przez strony należy już do sądu.

Zdaniem Sądu, powód udowodnił zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia, przedstawiając szereg dokumentów je potwierdzających.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia od M. T. kwoty 3.849,66 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.297,77 zł od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty, podnosząc, że pozwany nie wywiązywał się z warunków umowy zawartej między nim a powodem. Poza sporem pozostawał fakt zawarcia przez pozwanego umowy kredytu na zakup towarów/usług z(...)S.A. z siedzibą we W..

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2014 roku pozwany oświadczył, że zgadza się z żądaniem pozwu. Zeznał, że porozumiał się z bankiem i dowiedział się, że wierzytelność sprzedana została (...)S.A., na którego rzecz dokonał wpłaty kwoty 1.606,41 zł i okazał dowód wpłaty. Pomimo zakreślonego pozwanemu terminu 14 dni na złożenie dowodów spłaty zadłużenia, M. T. nie przedstawił tych dowodów w toku postępowania.

W ocenie Sądu, samo twierdzenie pozwanego, co do spełnienia przez niego świadczenia w wyżej wskazanej kwocie, nie poparte żadnymi dowodami nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwany wprawdzie okazał dowód wpłaty na rzecz (...)S.A., lecz w żaden sposób nie dowiódł, że wpłacona przez niego kwota 1.606,41 zł dotyczyła spłaty należności wynikających z kredytu na zakup towarów/usług nr (...) z dnia 18 grudnia 2009 r.

W tym miejscu należy podkreślić, iż każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (wyrok SN z 17.12.1996 r. ICKU 45/96, OSNCP). Zatem przede wszystkim strony powinny wskazać sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń. Również ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku. Kontradiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby to strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń, a bierność strony w tym zakresie nie nakłada na Sąd obowiązku przeprowadzenia dowodów z urzędu. Jeżeli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wystarczająco przez stronę udowodniony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie w obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, niewskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym właściwą oceną, czy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 roku, III CKN 6/96, OSNCP 1997 nr 3 poz 29).

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.849,66 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.297,77 zł od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i § 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Ponieważ pozwany przegrał sprawę w całości, obowiązany jest zwrócić powodowi te koszty w takim samym stosunku /zasada odpowiedzialności za wynik procesu/.

Koszty poniesione przez stronę powodową, a podlegające zasądzeniu na jego rzecz od pozwanego to opłata od pozwu w wysokości 49 złotych, opłata skarbową za pełnomocnictwo w kwocie 17 złotych, opłaty notarialne poniesione w celu poświadczenia za zgodność z oryginałem dokumentów w wysokości 29,52 złotych.

Z/ (...)